

Sygn. akt VIII W 16/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 15 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie, Wydział VIII Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Stępak

Protokolant: Agnieszka Głowacz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2019 r.

na wniosek Straży Miejskiej (...) W. II Oddział (...)

sprawy **K. R.**, syna K. i D., urodzonego w dniu (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 22 marca 2017 r. w pisemnych wyjaśnieniach przesłanych do siedziby Straży Miejskiej na ul. (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 9 grudnia 2016 r.; w/w pojazd został zatrzymany na chodniku, nie pozostawiając co najmniej 1,5 metra przejścia dla pieszych,

tj. o czyn z art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 1997 nr 98 poz. 602 z późn. zm.)

orzeka:

I. w ramach zarzutu uznaje obwinionego **K. R.** za winnego tego, że w dniu 18 marca 2017 r. wezwany do siedziby Straży Miejskiej na ul. (...) w W., będąc współwłaścicielem pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 09.12.2016 r., przy czym pojazd ten został zatrzymany w miejscu obowiązywania znaku „zakaz zatrzymywania się” i kwalifikując ten czyn z art. 96 § 3 kw skazuje go za to na tej samej podstawie, a na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 96 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 (stu) złotych,

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 k.p.w. oraz art. 119 k.p.w. w związku z art. 627 k.p.k. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 40 (czterdziestu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VIII W 16/19

UZASADNIENIE

K. R. został obwiniony o to, że w dniu 22 marca 2017 r. w pisemnych wyjaśnieniach przesłanych do siedziby Straży Miejskiej na ul. (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 9 grudnia 2016 r.; w/w pojazd został zatrzymany na chodniku, nie pozostawiając co najmniej 1,5 metra przejścia dla pieszych.

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 grudnia 2016 r. nieustalona osoba zatrzymała pojazd marki F. o numerze rejestracyjnym (...) na chodniku przy ulicy (...) w W., nie pozostawiając co najmniej 1,5 metra przejścia dla pieszych. W tym czasie współwłaścicielem pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...) był K. R. (notatka urzędowa – k. 1 – 1a, 2).

W piśmie z dnia 3 marca 2017 r. Straż Miejska (...) W. II Oddział (...) wezwała K. R. – współwłaściciela pojazdu - do wskazania w terminie 7 dni komu powierzył pojazd marki F. o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania lub używania pojazdu w dniu 9 grudnia 2016 r. Pismo zostało odebrane przez dorosłego domownika – matkę obwinionego, D. R. - w dniu 10 marca 2017 r. (pismo – k. 5, potwierdzenie odbioru – k. 5a). Pismo to zostało przekazane przez D. R. adresatowi – K. R. (wyjaśnienia K. R. – k. 106v).

W dniu 16 marca 2017 r. K. R. wystosował do Straży Miejskiej (...) W. II Oddziału Terenowego podpisane przez siebie pismo w którym wniósł o umorzenie postępowania przy czym nie wskazał, kto był użytkownikiem pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 9 grudnia 2016 r. Zakreślony K. R. termin komu powierzył pojazd marki F. o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania lub używania w dniu 9 grudnia 2016 r. upłynął bezskutecznie z dniem 17 marca 2017 r. (k. 6 – 6b).

Z powołanej w sprawie opinii sporządzonej przez biegłego psychiatrę wynika, że obwiniony w czasie czynu mógł rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem, przy czym może brać udział w czynnościach procesowych oraz prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny (opinia biegłego – k. 49 - 52).

Obwiniony K. R. podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2018 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż 3 marca 2017r. dostał pismo ze Straży Miejskiej, gdzie został postawiony przed alternatywnym wyborem tj. wskazania komu powierzył pojazd bądź przyjęcia mandatu w wysokości 100 zł. W wezwaniu ze Straży Miejskiej zabrakło określenia jego roli w postępowaniu, czyli nie wskazano, czy występuje w roli świadka, czy też obwinionego. Obwiniony podniósł, iż został pozbawiony możliwości prawa do obrony. Takie postępowanie Straży Miejskiej zostało jego zdaniem zakwestionowane przez Trybunał Konstytucyjny. Dodał także, że nie wskazał, komu powierzył pojazd, ponieważ to on był kierowcą pojazdu który popełnił wykroczenie (wyjaśnienia – k. 30).

Obwiniony K. R. podczas kolejnego przesłuchania na rozprawie w dniu 15 marca 2019 r. odmówił składania wyjaśnień. Po odczytaniu wcześniejszej relacji dodał, iż nie pamięta, kiedy mama przekazała mu pismo ze Straży Miejskiej – na pewno nie było to od razu, bo nie mieszka z mamą. Prawdopodobnie wysłała mu skan tego pisma.

Wyjaśnienia obwinionego wraz z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim przyznał, iż matka przekazała mu odebrane przez siebie pismo wysłane do niego przez Straż Miejską. Brak było również podstaw do kwestionowania, iż to nie on był kierowcą pojazdu, który popełnił wykroczenie. Natomiast w pozostałej części jego wypowiedź stanowi tylko i wyłącznie subiektywną ocenę treści orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego oraz ich znaczenia w aspekcie zarzucanego mu czynu. Z tych przyczyn Sąd nie poczynił w oparciu o jego depozycje ustaleń faktycznych, albowiem przytoczone przez obwinionego rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego nie mają znaczenia w przedmiotowej sprawie.

Sąd podzielił w całości sporządzoną przez biegłą J. P. pisemną opinię zasadniczą (k. 49 - 52). Zdaniem Sądu przedstawiona opinia jest czytelna, pełna, wszechstronna i jasna. Została opracowana przez osobę o niekwestionowanym poziomie wymaganej wiedzy specjalistycznej w sposób fachowy i logiczny.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych (notatka urzędowa – k. 1 – 1a, 2, 8, 9, wezwanie – k. 3,4, 5, zpo wezwania – 3a, 4a, 5a, pismo – k. 6 – 6b, dokumentacja medyczna – k. 41 - 48) nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom nieosobowym wiarygodności i mocy dowodowej.

Mając na uwadze tak ustalony i oceniony materiał dowodowy Sąd uznał, że wina obwinionego K. R. oraz okoliczności popełnionego przez niego czynu nie budzą wątpliwości. Obwiniony, będąc osobą w pełni dojrzałą i poczytalną, miał świadomość i możliwość rozpoznania, iż czyn jest zagrożony karą i można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem.

Zgodnie z treścią art. 96 § 3 kw podlega karze ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Natomiast w myśl przepisu art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym **właściciel lub posiadacz** pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

Z treści przepisów Prawa o ruchu drogowym wynika zatem jednoznacznie, iż obowiązek wskazania, komu powierzono pojazd do kierowania lub używania, spoczywa na właścicielu lub posiadaczu pojazdu. Nie budzi wątpliwości, iż K. R. w dniu, w którym wystosowano do niego wezwanie o wskazanie, komu powierzył pojazd marki F. o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania lub używania pojazdu w dniu 9 grudnia 2016 r., był jego współwłaścicielem. Ciężył zatem na nim obowiązek określony w art. 78 ust. 4 cyt. ustawy. Obwiniony wiedział o tym obowiązku, gdyż matka przekazała wystosowane do niego przez Straż Miejską pismo – które odebrała w dniu 10 marca 2017 r. - zaś on odpisał na nie i wysłał odpowiedź w dniu 16 marca 2017 r.

W tym miejscu należy jeszcze raz stanowczo podkreślić, iż - wbrew twierdzeniom obwinionego - miał on obowiązek wskazania na żądanie Straży Miejskiej komu powierzył pojazd do używania w oznaczonym czasie. Nie mają w tym zakresie znaczenia podniesione przez niego okoliczności czy to w treści jego wyjaśnień, czy też w treści pisma z dnia 14 marca 2017 r. - wniosku o umorzenie postępowania.

Zachowanie obwinionego przybrało postać zaniechania i od strony przedmiotowej polegało na zignorowaniu treści pisma z dnia 3 marca 2017 r. wysłanego do niego przez Straż Miejską (...) W. II Oddział (...) w którym to piśmie wezwano go – jako właściciela pojazdu - do wskazania komu powierzył pojazd marki F. o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania lub używania pojazdu w dniu 9 grudnia 2016 r. Obwiniony wprawdzie w zakreślonym terminie złożył pismo zawierające wniosek o umorzenie postępowania, lecz w żaden sposób nie odniósł się do skierowanego do niego żądania wskazania użytkownika pojazdu. W tej sytuacji zakreślony mu przez organ prowadzący czynności wyjaśniające 7 – dniowy termin upłynął bezskutecznie z dniem 17 marca 2017 r.

Od strony podmiotowej obwiniony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Stopień winy obwinionego jest znaczny. K. R. w chwili popełnienia czynu miał skończone 27 lata, był zatem doświadczonym kierowcą. Posiadał wiedzę odnośnie zasad ruchu drogowego oraz obowiązków, jakie ciążyą na kierowcach. Mimo to świadomie zlekceważył ten obowiązek.

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się obwiniony, jako nieznaczny. Wskutek jego zaniechania nie było możliwe ustalenie, kto jest sprawcą czynu polegającego na nieprawidłowym zatrzymaniu pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...). Podkreślić trzeba, iż nie doszło do poważnych i nieodwracalnych skutków w ruchu drogowym w postaci spowodowania zagrożenia dla innych jego uczestników, co miało istotny wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.

Sąd określając wymiar kary kierował się także wskazaniem dyrektyw prewencji indywidualnej i generalnej. Podkreślić trzeba, iż dopuszczanie się tego typu wykroczeń drogowych jest nagminne.

Sąd nie dostrzegł okoliczności łagodzących bądź obciążających.

Określając wysokość kary grzywny Sąd miał na uwadze szczególne dyrektywy wymiaru tej kary wskazane w art. 24 § 3 kw. Obwiniony jest właścicielem trzech samochodów. Jest zatrudniony w banku (...), zaś jego miesięczne wynagrodzenie to kwota 9000 zł. brutto. Jest kawalerem. W tej sytuacji posiadany majątek i osiągnięte dochody z pewnością pozwolą uiścić grzywnę w stosunkowo niewielkiej wysokości 400 złotych.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w skład których wchodzi zryczałtowane wydatki postępowania w łącznej kwocie 100 zł. a także opłata od wymierzonej kary grzywny w wysokości 40 złotych.